

STINE BAHRT

ILLUSTRERET AF REBECCA BANG SØRENSEN

OLIVER & ROSE

MYSTERIET I
DET MAGISKE TEATER

KRABAT

STINE BAHRT

OLIVER OG ROSE 1

MYSTERIET I
DET MAGISKE TEATER

ILLUSTRERET AF REBECCA BANG SØRENSEN

KRABAT

TIL KORNELIUS

KAPITEL 1

KRAKEN

Når Oliver kedede sig, opfandt han mekanisk legetøj. Over sengen hang en hylde med opfindelser: en spilledåse, en grim fisk med spidse tænder, en mand med firkantet hoved og en luftballon, han endnu ikke havde fået til at flyve.

Far havde givet ham både værktøj, dele af metal og en lille krystal med hverdagsmagi. Den indeholdt lige akkurat nok magi til at få legetøj til at blive levende.

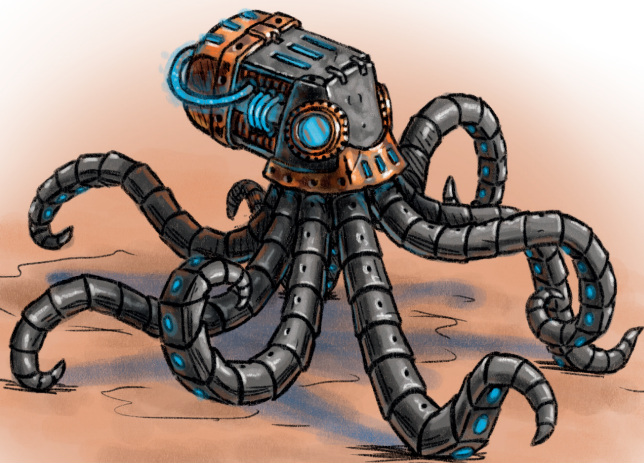
Oliver sad øverst på den brede trappe op til første sal. Hans forældre holdt selskab. Varmen fra de

mange mennesker fik Olivers kinder til at koge. Han orkede ikke alle de gæster. Ingen af dem havde børn med. Det havde de aldrig. Hans højeste ønske var at få en bror eller søster.

”Sådan noget kan man ikke bare ønske sig i julegave,” havde hans mor sagt. Oliver var bare træt af at være det eneste barn i det store hus.

Der duftede sødt og krydret af køkkenpigens lækre pølser og kager. Oliver stirrede langt efter maden, der var stillet frem til gæsterne. Han vendte og drejede

den mekaniske kraken
i hånden. Det var
svært at

bygge de lange tentakeler. Lige nu lignede den mest en kugle med skæve ben og ikke et sejt blækspruttemonster. Med et klik satte han den magiske, blå sten i maven på kraken, så den kom til live.

”Hent mad,” hviskede han til den og satte den på trinnet foran sig. Ingen så i hans retning. Oliver slap den løs. De bevægelige arme var gode til at klatre på trapper, så den var hurtigt nede. Den løb over gulvet og klatrede op på bordet. Hver af de otte arme greb noget mad. På vej tilbage ramte maden gulvet mange gange. Flere tentakler gik løs på vej op. Da kraken nåede frem til Oliver, var der to arme tilbage. Resten lå som spor af metaldele på trappen. Den ene arm holdt en pølse. Den anden en mast abrikos. Han puttede begge dele i munden.

”Hvad i alverden laver du, Oliver?”

Oliver tabte sin kraken. Han stillede sig rank på trappen og så en meget vred guvernante i øjnene.

”Det var bare fordi ...” Resten af sætningen blev kvalt af en hosten, fordi han sank maden, mens han talte.

”På hovedet i seng med dig,” sagde hun.

Guvernanten var god til at lære ham at læse og regne. Men havde aldrig forstået sig på Oliveres opfindelser.

Oliver løb ind på sit værelse. Han lod døren stå på klem. Da guvernanten var gået, sneg han sig ud igen. Den blå krystal og stumper fra den knuste krakken lå stadig på trappen. Men den magiske krystal var intakt. Det var det vigtigste.

Oliver gemte stenen under puden og faldt i søvn.

KAPITEL 2

NY VEN

Næste aften skulle Olivers far og mor i teatret

”Må jeg ikke godt komme med?” plagede Oliver.

”Jeg skal nok være stille.”

”Børn må ikke komme i teatret. Det ved du godt, skat,” svarede hans mor.

”Dårlig regel,” mumlede han.

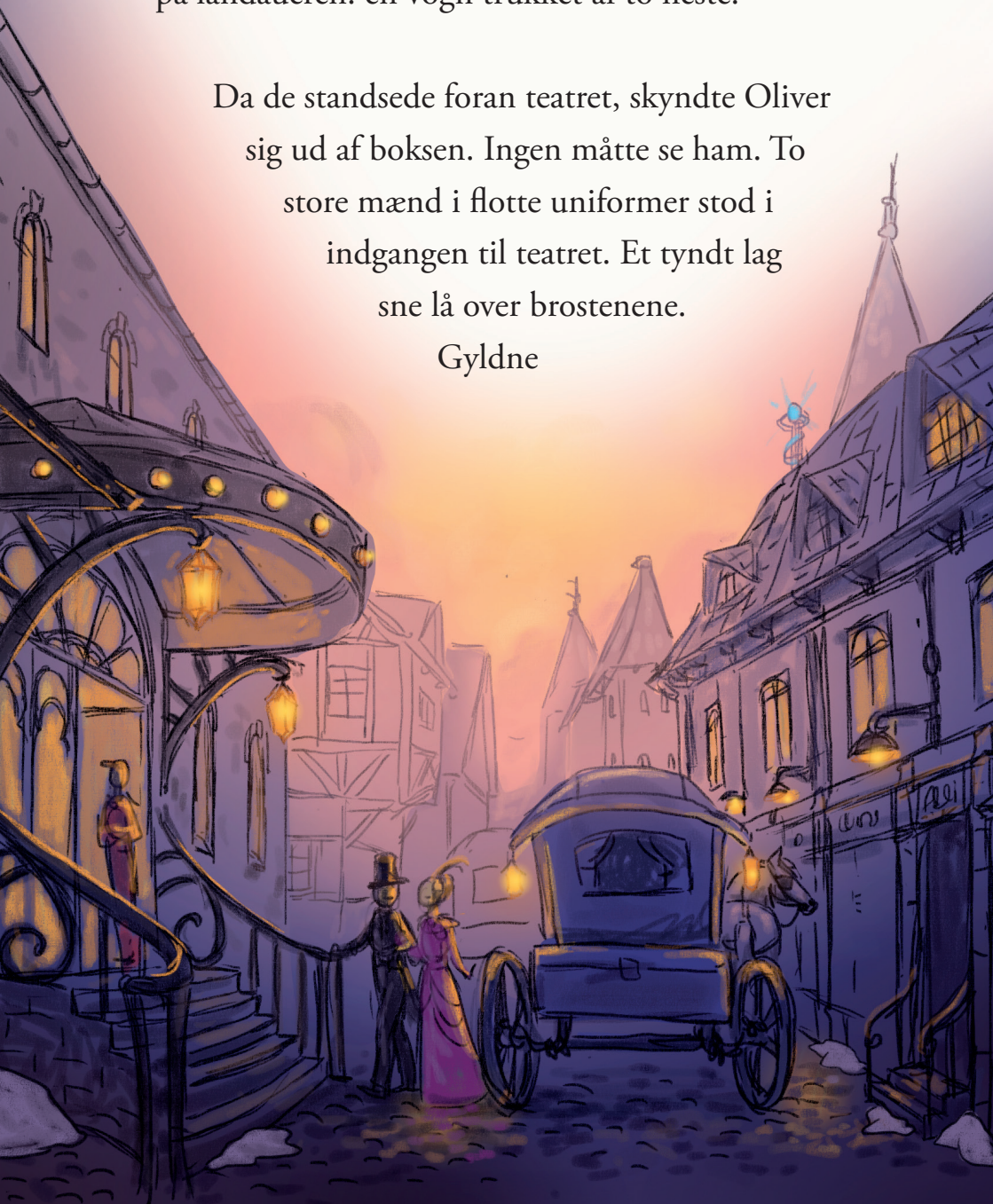
Oliver havde repareret sin mekaniske ven. Nu lignede den mere en kraken igen. De otte arme var bygget længere og mere bøjelige. Med et suk lagde han den i lommen, mens en plan tog form i hans hoved. Han *ville* i teatret.

Oliver sneg sig ud. Han gemte sig i boksen bag på landaueren: en vogn trukket af to heste.

Da de standsede foran teatret, skyndte Oliver sig ud af boksen. Ingen måtte se ham. To store mænd i flotte uniformer stod i indgangen til teatret. Et tyndt lag sne lå over brostenene.

Gyldne

gadelamper stod på en lang række foran teatret. Hvordan skulle han komme ind uden at blive opdaget?

”Psst,” lød det fra hjørnet af teatret.

Oliver stirrede efter lyden. Han opdagede en skikkelse inde i skyggerne. Personen vinkede ham hen til sig. Mørket skjulte personens ansigt. Han så ikke ud til at være meget højere end Oliver. Drengen vinkede igen. Oliver tog chancen og løb derhen. Drengens ansigt var dækket af snavs, og kasketten var fuld af huller. Frakken var tynd og så alt for stor ud til ham. *Et gadebarn*, tænkte Oliver nervøst og bakkede. Han havde altid lært at holde sig fra *de tyvagtige møgunger*, som guvernanten kaldte dem.

”To kroner,” lød en blød stemme. Gadebarnet rakte hånden frem.

Oliver stirrede forbavset. ”Du er en pige?”

”Og du er en dreng. Du vil gerne i teatret, ikke?” spurgte hun.

Oliver så på den fremstrakte hånd. ”J... jo,” stammede han. ”Jeg har ikke to kroner.”

Pigen så vurderende på ham. ”Din kasket så!”

”Du er jo en pige?”

”Og du er en dreng. Det har vi allerede fået ud af verden. Og jeg kan lide din kasket. Har du ikke flere derhjemme?”

”Joh.” Tøvende tog Oliver kasketten af. Men holdt godt fast i den. Lige nu var kasketten hans billet til teatret. ”Teater først, og så kan du få den.”

For første gang smilede pigen. Hun havde et kønt smil inde bag snavset.

”Du er en hård forhandler. Okay. Teater først. Jeg hedder Rose. Kom med!”

STINE BAHRT

Stine Bahrt har udgivet flere ungdomsromaner og skrevet historier, siden hun var barn. Først eventyr, senere fantasy og steampunk.

Mysteriet i det magiske teater er skrevet til hendes søn. Derfor er bogen også fyldt med nogle af de ting, han elsker allermost: kaniner, teater, feer, magi og, vigtigst af alt, venskaber.

@stinebahrtforfatter